

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Sylvy Šiškeové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobců: a) prap. P. G., b) prap. A. J., c) pprap. J.S., d) pprap. J.S., e) nprap. V. S., f) prap. D. B., g) nstržm. T. B., h) ppor. R. B., i) prap. J. B., j) pprap. D. Č., k) pprap. J. Č., l) ppor. M. Č., m) nprap. M. Č., n) pprap. J. Č., o) pprap. J. E., p) nprap. E. G., q) pprap. T. Hr) pprap. M. H., s) pprap. Bc. M. H., t) prap. M.H., u) pprap. D. I., v) pprap. J. K., w) pprap. Z. K., x) pprap. L. K., y) nstržm. J.K., z) pprap. L. K., aa) prap. Mgr. J. K., ab) nprap. B. M., ac) pprap. T. M., ad) pprap. Z. M., ae) nprap. J.M., af) rtn. J. M., ag) pprap. R. M., DiS., ah) nprap. J. O., ai) nprap. Č. P., aj) prap. L. P., ak) nstržm. I. P., al) nstržm. J. P., am) ppor. P. P., an) pprap. Z. P., ao) nstržm. M. P., ap) prap. T.P., aq) pprap. M. P., ar) pprap. Mi. P., as) prap. Z. R., at) prap. M. R., au) nstržm. L. R., av) nstržm. R. R., aw) prap. P. S., ax) pprap. L. S., ay) prap. J.S., az) prap. M. S., ba) prap. P. Š., bb) pprap. P. Š., bc) pprap. J. Š., bd) nstržm. J. Š., be) nstržm. Ing. P. Š., bf) pprap. Z. Š., bg) prap. D. Š., bh) ppor. P. Š., bi) prap. M. T., bj) nprap. J. V., bk) pprap. Z. V., bl) prap. L. V., bm) pprap. A. V., bn) pprap. J. V., bo) prap. R. V., bp) pprap. B.W., bq) nstržm. M. Z., br) nprap. J. Z., všichni zastoupeni advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem, Rooseveltova 49/16, Plzeň, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2021, čj. VS-76868-35/ČJ-2018-80000L-PK, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2022, čj. 59 Ad 3/2021-101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši **18 368 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Zdeňka Honzíka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Tato věc se týká žádostí žalobců o proplacení přiměřené doby na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon o služebním poměru).

[2] Žalobci vykonávali v rozhodné době (od 13. 3. 2015 do 13. 3. 2018, resp. od 20. 3. 2015 do 20. 3. 2018; někteří z žalobců pouze v části této doby) ve Věznici Oráčov služební činnost na oddělení výkonu trestu (jako dozorcí nebo inspektoři dozorčí služby) a na oddělení vězeňské stráže (jako strážní vykonávající službu při vnější ostraze objektu či strážní vykonávající eskortní službu a službu řidičů nebo jako inspektoři či vrchní inspektoři strážní služby). Podle tvrzení žalobců nebylo ve věznici dodržováno právo na přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Bez většího počtu příslušníků podle nich toto právo ani nelze dodržet. Zatímco služební orgán sporné doby vykazoval jako přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru (a odečítal je proto z doby služby), žalobci se domáhají jejich vykázání jako dob služby, včetně úroků z prodlení.

[3] Ředitel Věznice Oráčov zamítl žádosti všech žalobců o proplacení přiměřené doby na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Žalovaný odvolání žalobců zamítl a potvrdil rozhodnutí ředitele věznice.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobci bránili samostatnými žalobami, které Krajský soud v Praze spojil ke společnému projednání a napadené rozhodnutí zrušil pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a pro dílčí rozpor zjištěného skutkového stavu s obsahem správního spisu. Soud žalovanému uložil, aby v dalším řízení provedl řádné, podrobnější dokazování. Současně zdůraznil, že v dalším řízení je i zájmem žalobců, aby místo obecných prohlášení označili konkrétní případy porušení podmínek § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobců

[5] Žalovaný (stěžovatel) v kasační stížnosti tvrdí, že se krajský soud nepřipustně odchýlil od předmětu řízení. Žalobci obecně namítali, že jim povaha služby nedovoluje řádně čerpat přestávky podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť jsou stále oděni do služebního stejnokroje a vyzbrojeni a v případě vypuknutí mimořádné události jsou povinni zakročit. Žádný z žalobců nepožadoval náhradu za konkrétní dny, kdy měl službu, ani neupřesnil, z jakých konkrétních důvodů přestávku nemohl vyčerpat.

[6] Řízení o proplacení přestávek je řízením návrhovým. Předmětem řízení před správním orgánem disponuje návrhovátelem a je jeho povinností vymezit, čeho přesně se domáhá a jaké navrhuje důkazy. Také předmět řízení před soudem určuje žalobce. Správní orgány proto posuzovaly žádosti jako žádosti o přezkum, zda výkon služby na všech služebních místech ve věznici *obecně* umožňuje čerpat přestávky na jídlo a odpočinek. Konkrétními případy, v nichž některý ze žalobců přestávku nevyčerpal, se zabývat nemohly, neboť žalobci předmět řízení tímto způsobem nevymezili.

[7] Krajský soud nepřipustně vykročil z rámce žaloby, čímž porušil dispoziční zásadu. U jednotlivých žalobců totiž nad rámec žalobních námitek posuzoval konkrétní dny,

pokračování

kdy mohli (případně nemohli) vyčerpat přestávku na jídlo a odpočinek. Stěžovatel upozorňuje, že žalobci nebyli v řízení schopni správně označit svá služební místa a v žalobách je neoznačili vůbec, ač byli po celou dobu zastoupeni advokátem. Stěžovatel byl postupem krajského soudu zkrácen na svých právech, neboť se v soudním řízení nemohl účinně vyjádřit ke všem skutečnostem.

[8] Krajský soud dále opomenul, že čerpání přestávek je právem, nikoli povinností příslušníků. Soud bez znalosti bližších okolností nemůže zjistit, zda byla práva žalobců porušena. *Ad absurdum* může nastat i situace, kdy se příslušník rozhodne v daný den třicetiminutovou přestávku nečerpat. Právem na přestávku disponuje příslušník a nelze mu ji naříditi proti jeho vůli, a to co do doby čerpání ani co do rozsahu. Stejně jako mu nelze nařizovat průběh přestávky či místo, kde se bude zdržovat.

[9] K otázce patnáctiminutových přestávek stěžovatel podotýká, že nebyly předmětem řízení. Žalobci výslovně zmínili pouze obecnou nemožnost čerpání přestávek v délce 30 minut. Krajský soud proto nemůže stěžovateli klást k tíži, že se možností čerpat patnáctiminutové přestávky výslovně nezabýval. Ostatně, argumentací *a maiori ad minus* lze dojít k závěru, že shledal-li stěžovatel, že přestávky v rozsahu 30 minut je možné čerpat, znamená to, že je obecně možné čerpat i přestávky kratšího rozsahu, a tuto skutečnost proto není nutné zvlášť dokazovat.

[10] Stěžovatel soudu vytýká také vnitřní rozpornost jeho úvah. Soud sice přisuzuje břemeno tvrzení žalobcům, ale současně stěžovateli ukládá povinnost provést v každém případě namátkovou kontrolu příloh denních rozkazů. Až v případě zjištění nesrovnalostí je stěžovatel povinen rozšířit „*zkoumaný vzorek na další dny za účelem ověření rozsahu nesrovnalostí*“. Takový postup podle stěžovatele není možný. Domnělé nesrovnalosti se mohou objevit vždy a bez aktivity účastníků řízení je nelze zhojit.

[11] K výtkám soudu ohledně protokolace výpovědí stěžovatel uvádí, že nelze vyloučit, že žalobci při výslechu užili týchž obrátů a slov. Zástupce žalobců byl všem výslechům přítomen a chybnou protokolaci nenamítl. Všechny protokoly (vyjma výslechu svědka F.) bez výhrad podepsal.

[12] Žalobci se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnili s krajským soudem. Stěžovatel podle nich pomíjí, že Věznice Oráčov je určena pro výkon trestu odnětí svobody s ostrahou. Odsouzení se tedy mohou po objektu věznice pohybovat jen pod dozorem příslušníka vězeňské služby. Pokud by skutečně byla dána možnost přerušit službu za účelem čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, odsouzení by byli po tuto dobu bez dozoru. Služba není řešena tak, že by příslušník byl po dobu čerpání přestávky střídán a službu předával včetně konkrétních povinností jinému kolegovi, jak se to děje v případě začátku a ukončení pracovní doby. Příslušník vězeňské služby konzumující stravu ve věznici musí být vždy připraven k zásahu.

[13] Žalobci dále podotýkají, že v žádném z denních rozkazů není uveden subjekt určený ke střídání strážníků či dozorcích stanovišť. Je nepodstatné, že žalobci neuvedli, kdy došlo k mimořádným událostem, v jejichž důsledku museli přerušit konzumaci stravy. Není nutno

zjišťovat konkrétní případy přerušení konzumace stravy, protože postačuje pouze potřeba být připraven k zásahu (k němuž ostatně nemusí dojít).

[14] Žalobci odmítají, že čerpání přestávek je jejich právem, nikoli povinností. Stěžovatel se totiž nezabývá základní otázkou, zda jim je výkon tohoto práva vůbec umožněn. Veškeré směrnice pro konkrétní stanoviště počítají s jejich plnohodnotným obsazením. Žalobci zdůrazňují, že řízení se vede o nečerpání přestávek na jídlo a odpočinek ve smyslu zákona o služebním poměru, tedy o nečerpání všech přestávek určených zákonem. Tvrzení stěžovatele odporují nejen realitě služební činnosti v objektech vězeňské služby, ale i vnitřním předpisům.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] NSS nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Shledal, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud se žalobními námitkami řádně zabýval a své závěry pečlivě odůvodnil. Argumentace krajského soudu není ani vnitřně rozporná či nesrozumitelná.

[17] NSS připomíná, že smyslem § 60 zákona o služebním poměru je poskytnout přestávku na jídlo a odpočinek, což v případě příslušníků Vězeňské služby ČR znamená přerušit službu. Aby bylo možné konstatovat, že výkon služby lze přerušit, musí mít příslušníci možnost čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem, formálně v souladu s právními předpisy a služebními předpisy, případně rozkazy. Zároveň musí být zřejmé, že po celou dobu přestávky příslušníci nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly spojené se stanovišti, na která jsou veleni, a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si. Čerpání přestávek na jídlo a odpočinek musí také umožňovat pracovní prostředí a vytiženost příslušníků. Příslušník má tedy nárok na to, aby mu v mezích daného ustanovení byla poskytnuta přestávka na jídlo a odpočinek. Proplatit neposkytnutou přestávku lze pouze, pokud nebylo objektivně možné ji poskytnout (rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, čj. 9 As 89/2021-65, bod 31).

[18] Podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru ale nevylučuje samo o sobě to, že příslušník má v době přestávky na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo ve věznici či že trvá jeho povinnost zasáhnout v případě zcela mimořádných situací (např. útěk vězně), a pro případ takové mimořádné situace má u sebe radiopřijímač (rozsudky NSS ze dne 7. 5. 2020, čj. 9 As 40/2020-78, bod 26, či ze dne 29. 7. 2022, čj. 2 As 347/2019-93, bod 35). Jedná se o zákonnou zakročovací povinnost, která příslušníky plnící úkoly vězeňské stráže omezuje nejen v době čerpání přestávky, ale dopadá na ně trvale, i mimo dobu služby (§ 7 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské a justiční strážích České republiky).

[19] Zákon o služebním poměru počítá v § 60 odst. 3 s tím, že existuje též služba, jejíž výkon nemůže být přerušen, a při výkonu takové služby nárok příslušníka v možnostech čerpání přestávky určitým způsobem omezuje. Judikatura již vymezila kritéria, na jejichž základě lze posoudit, zda příslušníci různých bezpečnostních sborů mohli během nepřetržité

pokračování

služby čerpat přestávku ve službě na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru (která se do doby služby nezapočítává), nebo zda šlo ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen (takže jim byla fakticky zajištěna pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek, která se do služební doby započítává). Pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je tak třeba zařadit zejména situace, kdy příslušník sice může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, a navíc je služba zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, čj. 8 As 257/2018-44, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2015, čj. 8 Ad 13/2011-53).

[20] NSS rovněž dovodil, že není rozhodné, zda se jedná o nepřetržitý výkon služby, ale zda možnosti pracoviště umožňují čerpat přestávky. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a služební předpisy předpokládaly zastupitelnost, ale pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovaly, je namístě závěr, že čerpané přestávky mají povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru (rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, čj. 8 As 160/2018-42, bod 22).

[21] Stěžovatel polemizuje s právním hodnocením krajského soudu, podle něhož je povinen řádně zjistit skutkový stav, ačkoli žalobci své návrhy formulovali poměrně obecně a ve správním ani soudním řízení je nekonkretizovali. Opakuje, že nebylo jeho úkolem vyšetřovat, zda některý den došlo k pochybení při odečítání přestávek, jelikož sami žalobci žádný takový den neoznačili. Podle NSS tento názor spočívá v nesprávném přesvědčení, že řízení ve věcech služebního poměru se zakládá čistě na projednací zásadě, resp. že služební orgán netíží povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností.

[22] NSS v rozsudku čj. 9 As 89/2021-65, bodě 41, připomněl, že podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Tato povinnost dopadá i na řízení o žádosti příslušníka.

[23] Shodně jako v nyní posuzované věci žalobci ve věci řešené devátým senátem ve správním řízení pouze obecně tvrdili, že příslušníci na strážních a dozorčích stanovištích nemohou čerpat přestávku v pravém slova smyslu. V žalobě pak nad rámec tvrzení o diskomfortu při možnosti čerpání přestávek označili také konkrétní stanoviště či situace, v nichž je bez vystřídaní jiným příslušníkem čerpání plnohodnotné přestávky fakticky vyloučeno.

[24] Stejná situace nastala ve věci řešené rozsudkem čj. 2 As 347/2019-93, a to rovněž ve vztahu k příslušníkům Vězeňské služby ČR. NSS zde zdůraznil (bod 36), že návrhy příslušníků „*nestály jen na diskomfortu při možnosti čerpání přestávek, ale označily i stanoviště či službu, na nichž je čerpání přestávek vyloučeno, pokud není příslušník střídán; stejně tak svědci z řad navrhovatelů uvedli, že při službě na některých stanovištích či při výkonu eskorty ke střídání nedochází, či dokonce není možné. Je pravda, že v tomto směru nebyly nároky dostatečně konkretizovány, ovšem v řízení podle zákona o služebním poměru je to služební funkcionář, kdo je podle § 180 odst. 1 povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu,*

který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem je povinen si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí [...]“.

[25] Jelikož nyní žalobci předešli obdobná tvrzení, lze citované závěry užít také na tuto věc. Výrazná podobnost všech zmiňovaných případů je ostatně potvrzena i tím, že žalobce ve všech případech zastupoval stejný zástupce.

[26] Dále lze poznamenat, že § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru odpovídá i znění § 3 správního řádu. K tomuto ustanovení již NSS dovedl, že ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení podle § 52 správního řádu nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2019, čj. 1 Azs 181/2018-29, bod 19).

[27] Na druhou stranu, přestože zákon o služebním poměru ukládá služebnímu funkcionáři, aby si opatřil podklady sám, i v řízení ve věcech služebního poměru jsou účastníci řízení povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 věta druhá správního řádu; k tomu přiměřeně např. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018-34, bod 22).

[28] NSS proto uzavírá, že závěry krajského soudu jsou v souladu s ustálenou judikaturou ve vztahu k řádnému zjišťování skutkového stavu. Zároveň v nich nelze spatřovat ani stěžovatelem namítaný vnitřní rozpor, neboť reflektují odpovědnost správního orgánu za zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 180 odst. 1 zákona o služebním poměru), i povinnost součinnosti účastníků řízení (§ 50 odst. 2 věta druhá správního řádu). Výtka krajského soudu týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu spojená s apelem na žalobce, aby blíže konkretizovali svá tvrzení, je proto přílehlavá.

[29] NSS dále neshledal, že se krajský soud nepřipustně odchýlil od žalobních námitek, čímž by zatížil řízení podstatnou vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 67/2012-48, bod 26). Porušení dispoziční zásady spatřuje stěžovatel zjednodušeně řečeno v tom, že se krajský soud zabýval možností či nemožností čerpání přestávek na jídlo a odpočinek v konkrétní dny, ačkoli žalobci neoznačili dny, kdy jim čerpání přestávek nebylo umožněno.

[30] NSS k tomu uvádí, že nedostatky při zjišťování skutkového stavu žalobci v žalobě opakovaně namítali (např. na stranách 2 až 3, 5, 7, 12, 14), a to včetně odkazu na povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a opatřit si potřebné podklady podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Jestliže se krajský soud v reakci na tyto námitky žalobců zabýval podklady rozhodnutí obsaženými ve správním spise, nespátřuje v tom NSS překročení dispoziční zásady. Vysoká míra pečlivosti, se kterou krajský soud k přezkumu podkladů rozhodnutí přistoupil, na tomto závěru nic nemění.

[31] Ke zkoumání čerpání přestávek v konkrétní dny NSS dodává, že stěžovatel má pravdu, že předmětem zkoumání mělo být, zda dané pracoviště umožňovalo čerpat přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru (rozsudek NSS

pokračování

čj. 8 As 160/2018-42, bod 22). To však nevylučuje možnost za tímto účelem zkoumat průběh služby v konkrétní dny.

[32] K této otázce se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, čj. 7 As 187/2022-26, kde v bodě 34 uvedl, že *„pokud správní soudy odkazují na fakticitu samotného (ne)čerpání přestávek, nelze ji chápat jako nezbytnost dokazovat (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky za určité období. Jednotlivé incidenty nečerpání nicméně chápou jako faktor, který může ukazovat na (ne)možnost čerpání přestávek z různých objektivních důvodů, např. neexistence dostatečného personálního zabezpečení zastupitelnosti, absence organizačního, technického a technologického zajištění čerpání přestávek, či existenci omezení v čerpání dle vlastní volby jako je pohotovost.“*

[33] Pokud tedy krajský soud pojal údaje o čerpání přestávek v konkrétní dny jako indicie o služebních podmínkách ve Věznici Oráčov, což ostatně sám uvádí (např. v bodě 111 napadeného rozsudku), jde o postup, který je v souladu s judikaturou.

[34] Ke stěžovatelově námitce, že čerpání přestávky představuje právo, nikoli povinnost příslušníka, NSS uvádí, že obsahově téměř totožnou námitkou se zabýval v již citovaném rozsudku čj. 8 As 160/2018-42. V jeho bodě 23 konstatoval, že srovnáním s úpravou v zákoníku práce by se na první pohled mohlo zdát, že je na rozhodnutí příslušníka, zda přestávku čerpá či nikoli. Tomuto závěru však neodpovídá smysl a účel přestávek v práci, jímž je zajistit odpočinek od výkonu služby k následnému řádnému výkonu další služby. Od tohoto smyslu přestávky nelze podle NSS upustit, k čemuž by názor stěžovatele vedl. Rozhodně totiž nelze po příslušnících požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít, s tím, že pokud by se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na přestávku by zanikl. Nárok je sice něco, co má určitá osoba právo čerpat, tomu však musí odpovídat povinnost bezpečnostního sboru minimálně takové čerpání umožnit, a to nezpochybnitelným způsobem. Za takové zajištění nelze považovat to, že se příslušník svého práva na přestávku bude muset domáhat.

[35] NSS nepřisvědčil ani stěžovatelově námitce, že otázka čerpání patnáctiminutových přestávek [podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru] nebyla předmětem řízení. Z návrhů žalobců na zahájení správního řízení, které jsou součástí spisu, neplyne, že by byl nárok uplatněný žalobci omezen pouze na třicetiminutové přestávky. Naopak, z žádostí je zjevné, že se žalobci domáhají proplacení všech deklarovaných přestávek v rozhodném období jako přiměřené doby na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

[36] K námitce týkající se protokolace výpovědi NSS podotýká, že se skutečně jeví jako nepřilíš pravděpodobné, že by žalobci při svých výpovědích formulovali doslovně shodné fráze, leda by se odpovědi naučili nazpaměť. Jak však uvedl NSS např. v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, čj. 4 As 40/2016-39, bodě 23, pokud účastník řízení podepíše protokol o ústním jednání, dává tím dostatečně zřetelně najevo, že souhlasí s jeho obsahem. Zástupce žalobců protokoly (s výjimkou shora zmíněného protokolu o výpovědi svědka F.) podepsal, aniž vyjádřil nesouhlas s jejich obsahem, a proto nyní nelze klást stěžovateli k tíži jejich do určité míry unifikovaný obsah. To ale neznamená, že stěžovatel není povinen dokazování

v souladu s pokyny krajského soudu doplnit, aby dostál své povinnosti zjistit stav věci bez důvodných pochybností.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] NSS kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[38] Žalobci měli naopak ve věci plný úspěch, proto mají nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady řízení spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. k) *per analogiam* vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Jelikož se jednalo o společný úkon při zastupování 70 žalobců, náležela by advokátovi v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. NSS se nicméně rozhodl následovat přístup krajského soudu, který podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení přiznal v rozsahu odpovídajícímu zastupování tří žalobců na úseku dozorčí služby a tří žalobců na úseku strážní služby. NSS má ve shodě s krajským soudem za to, že tento přístup dostatečně pokrývá zvýšenou administrativní zátěž advokáta způsobenou mnohostí žalobců. Odměna advokáta tak činí 14 880 Kč (6 x 2 480). Náklady řízení dále tvoří paušální částka náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobců podal pouze jedno vyjádření ke kasační stížnosti za všechny žalobce, přiznal mu soud paušální částku náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč. Advokát je plátcem DPH, a proto se náklady řízení zvyšují o částku odpovídající této dani.

[39] Celkem tedy činí náklady žalobců v řízení o kasační stížnosti 18 368 Kč. Stěžovatel je povinen tuto částku zaplatit do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu